

சிங்கள மொழிமூலப் பாடசாலைகளில் இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ் மொழியைக் கற்பிப்பதற்கான ஆளணியும் அதன் பொருத்தப்பாடும்.

ஹல்பிட்டியே சமிதசிரி தேரர்

1.0 அறிமுகம்

இலங்கையில் தேசிய ஒருமைப்பாடு. ஐக்கியம் என்பவற்றை அடைந்து கொள்வதற்கான ஓர் உபாயமாக இலங்கையர் ஒவ்வொருவரும் இரண்டாம் தேசியமொழியைக் கற்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இலங்கையில் இனங்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்டுள்ள விரிசலை இல்லாது செய்வதற்கான ஒரு சிகிச்சை முறையாகவும். சமூக சகவாழ்வைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான இன்றியமையாத ஒரு விடயமாக இரண்டாம் தேசியமொழி கற்றல் கற்பித்தல் அமைந்துள்ளது. 1997 ஆண்டின் கல்வி சீர்திருத்தங்களின் ஊடாக இரண்டாம் தேசியமொழியைப் பாடசாலைகளில் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கச் சிபாரிசு செய்யப்பட்டது. இதன்படி 1998 இல் இருந்து 6-9 வரையான இடைநிலை வகுப்புக்களில் கட்டாய பாடமாகவும் 2001 ஆம் ஆண்டு முதல் சிரேட் இடைநிலைத் தரம் 10,11 இல் தெரிவுப் பாடமாகவும் 2003 இல் இருந்து தரம் 3,4 க்கு முறையான இரண்டாம் மொழியாகவும், 2007 இல் இருந்து தரம் 1,2 க்கு வாய்மொழி மூலமான பாடமாகவும் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. எதிர்வரும் ஆண்டுகளில் இதனைக் க.பொ.த. சாதாரண தரம் 10,11 இல் கட்டாய பாடமாக நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான முன்னெடுப்புக்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. எவ்வாறாயினும், உண்மை நிலவரங்களின்படி

இரண்டாம் தேசிய஡ொழி எல்லாப் பாடசாலைகளினு஡் கற்பிக்கப்படுவதில்லை (Perea 2007; MOE 2008). என்பதுடன் கற்பிக்கப்படும் பாடசாலைகளிலு஡் அது வினைத்திறனாக இட஡்பெறுவதில்லை.

இதற்கான பிரதான காரண஡் இப்பாடத்தினைக் கற்பிப்பதற்கு அவசியமான தகை஡ைகளைக் கொண்ட ஆளணிவளப் பற்றாக்குறை நிலவுகின்ற஡ையாகு஡். இரண்டாம் ஡ொழிப்பாடத்துக்கான ஆசிரியர் சேவைத்தர஡் இதுவரை உருவாக்கப்படா஡ை, போதுமான எண்ணிக்கையுடைய ஆசிரியர்கள் நிய஡ிக்கப்படா஡ை, நிய஡ிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் அவசியமான கல்வி ஡ற்று஡் ஡ொழிற் தகை஡ைகளைக் கொண்டிரா஡ை போன்றன காரண஡ாக இரண்டாம் தேசிய஡ொழிப் பாட஡் கற்பித்தற் செயன்஡ுறை பாடசாலைகளில் வினைத்திறனாக நடைபெறுவதில்லை.

2.0 ஆய்வின் குறிக்஡ோள்கள்

- * இரண்டாம் தேசிய஡ொழியாகத் த஡ிழ்஡ொழி கற்பித்தலுக்காகப் பாடசாலைகளில் கிடைக்கக்கூடியதாகவுள்ள ஆளணி வளங்களைக் கண்டறிதல்.
- * இரண்டாம் தேசிய஡ொழியாகத் த஡ிழ்஡ொழியைக் கற்பிக்கும் பணியில்புட்டுள்ள ஆளணியினரின் கல்வி. ஡ொழில் ஡ற்று஡் பயிற்சித் தகை஡ைகளை இனங்காணுதல்.
- * இரண்டாம் ஡ொழியாகத் த஡ிழ்஡ொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்னளது கற்பித்தல் செயன்஡ுறைகளின் வினைத்திறனைக் கண்டறிதல்.

3.0 ஆய்வு ஡ுறையியல்

இவ்வாய்வானது விபரண அளவை ஆய்வாக ஡ுன்னெடுக்கப்பட்டது. ஡ொ஡ும்பு ஡ற்று஡் பிலியந்தலைக் கல்வி வலயப் பாடசாலைகளில் இரண்டாம் தேசிய஡ொழியாகத் த஡ிழ்஡ொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் ஡ற்று஡் ஡ாணவர்களை ஆய்வுக் குடித்தொகையாகக் ஡ொண்டு ஡ுன்னெடுக்கப்பட்டது. இவ்வாய்வின் ஡ாதிரியாக இரண்டாம் தேசிய஡ொழியாகத் த஡ிழ்ப்பாடத்தைக் கற்பிக்கும் 75 ஆசிரியர்களும் 20 அதிபர்களும் ஡ற்று஡் 490 ஡ாணவர்களும் படை஡ுறை எ஡ு஡ாற்று நுட்ப ஡ுறை ஡ூல஡் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். வினாக்கொத்து, நேர்காணல் ஡ற்று஡் அவதான஡் ஡ூல஡ாகப் பெறப்பட்ட அளவுசார்ந்த ஡ற்று஡் பண்பு சார்ந்த தரவுகள் விபரணப் புள்ளிவிபரவியல் ஡ுறையில் பகுப்பாய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு தரவுகளுக்கு விளக்க஡ளிக்கப்பட்டுள்ளது.

4.0 முன்னார் வெளிவந்த ஆய்வுகள் பற்றிய நேக்கு.

4.1 இரண்டாம்மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கொண்டிருக்கவேண்டிய திறன்கள்

ஒரு மொழியை முதல் மொழியாகக் கற்பிப்பதற்கும் அதனை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிப்பதற்கும் இடையில் அதிக வேறுபாடுகள் உண்டு. அதாவது இரண்டாம் மொழியாக ஒரு மொழியைக் கற்பிக்கும்போது முதல்மொழி போன்று கற்பிக்க முடியாது. அவர்கள் குறித்த இலக்கு மொழியில் நிபுணத்துவம் மிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும். இரண்டாம் மொழி ஆசிரியர்கள் சமூக மற்றும், தொழில்சார் நோக்கங்களுக்காக நடைமுறை வாழ்க்கையுடன் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைப் பேசுவது, வாசிப்பது, எழுதுவது மற்றும் கேட்பது போன்ற நால்வகைத் திறன்களையும் இரண்டாம் மொழியிலும் கொண்டிருப்பது அவசியமானதாகும் (Peyton 1998). ஆயினும் பல காரணங்களினால் இரண்டாம்மொழி ஆசிரியர்கள் பாடவிடயங்களை மட்டுமே மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கின்றனர். இரண்டாம்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள்

இரண்டாம்மொழிப் பாடவிடயத்தை மட்டும் அறிந்திருப்பது போதுமானதல்ல. அவர்கள் கற்பித்தலியல் தொடர்பான அறிவு, திறன் ஆகியன தொடர்பிலும் போதுமான தேர்ச்சி மிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும் (Gunterman, 1998). பிறமொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் இலக்குமொழியில் போதுமான தேர்ச்சியினையும் இலக்குமொழியுடன் தொடர்புடைய கலாசாரத்துடன் தொடர்புடைய நடைமுறை விடயங்களில் உயர் தேர்ச்சிகளையும் கொண்டிருத்தல் மிகவும் அவசியமாகும். இரண்டாம்மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் அத்தொழிலுக்குள் பிரவேசிக்கும்போது குறித்த இரண்டாம்மொழி தொடர்பான அறிவையும், இலக்கு மொழியின் கலாசார பின்னணிகளையும் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதுடன் அவர்கள் தமது தொழிலின் ஊடாகத் தமது மொழியறிவையும் மொழித் திறன்களையும் மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் பேச்சு மொழித்தேர்ச்சியை மாணவர்களிடத்து வளர்த்தெடுக்க ஆசிரியர்கள் குறித்த பிரதேசத்தின், சமூக கலாசார அரசியல், மற்றும் வரலாற்றுப் பின்னணிகள் தொடர்பாக இலக்குமொழியில் விளங்கிக்கொள்ளக் கூடியவர்களாகவும் பேசக்கூடியவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இரண்டாம்மொழி கற்பித்தலின் பொருட்டு ஆசிரியர்கள் வேறுபட்ட தொழில்நுட்பத்தினைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளதுடன் அவற்றை எவ்வாறு கையாள்வது என்பது பற்றியும் அதன் பொருத்தத்தன்மை பற்றியும் அறிந்திருக்க வேண்டிய தேவையுமுள்ளது. (Peyton 1997) என்பார் பிறமொழிகளைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய தகைமைகள் மற்றும் தேர்ச்சிகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவையாவன

1. இலக்குமொழியில் பேச்சு, கேட்டல், வாசிப்பு மற்றும் எழுத்து ஆகிய திறன்களில் அவசியமான தேர்ச்சியைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.
2. கல்வி மற்றும் தொழில் நோக்கங்களின் பொருட்டுப் பிற மொழிகளைக் கற்பிக்கும்போது இயல்பான வாழ்க்கை அனுபவங்களை வழங்கும் வகையில் கற்பிக்கும் திறனைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.
3. இலக்குமொழியின் கலை, கலாசாரம் மற்றும் உள்ளடக்கங்களில் தெளிவான அறிவைக் கொண்டிருத்தல்.
4. பிரதேசத்தின் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் இயல்புகளை அவர்களுக்குப் பேச்சு முறையில் கற்பிக்கும் திறனைக் கொண்டிருத்தல்.
5. பல்வேறுபட்ட தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் அவற்றை எவ்வாறு மொழி கற்பித்தலுக்காகப் பிரயோகிப்பது தொடர்பான அறிவைக் கொண்டிருத்தல்.
6. எல்லா மாணவர்களிடத்திலும் கலாசார புரிந்துணர்வு மற்றும் தேர்ச்சிகளை விருத்தி செய்வதற்கான அறிவு. திறன் மற்றும் மனப்பாங்கினைக் கொண்டிருத்தல்.
7. மொழிகற்றற் கோட்பாடுகள் இரண்டாம்மொழி கற்றல் தேவை தொடர்பான கோட்பாடுகள் மற்றும் உபாயங்களைக் கையாளும் திறன் என்பவற்றைக் கொண்டிருத்தல்.

மனப்பாங்கு என்பது மொழி கற்பிப்பதில் பிரதான ஒரு கூறு எனவும், மொழி கற்பித்தலில் அது மிகவும் அடிப்படையான ஒரு அம்சம் என்றும், ஆசிரியர்கள் நேரான மனப்பாங்குடன் செயற்படும்போது அவர்களது மொழி கற்பித்தற் செயன்முறை நடத்தை வெற்றிகரமான அனுபவங்களாக அமைந்துவிடுகிறது என்ன **Gardner (1985)** என்பவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆசிரியர்கள் எதிரான மனப்பாங்கைக் கொண்டிருக்கும்போது கற்பித்தல் செயன்முறையே தோல்வியடைந்துவிடுகிறது (**Oqlah,2002**). மொழி கற்றல் கற்பித்தலில் பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன என்றும் எவ்வாறாயினும் மனப்பாங்கு சார்ந்த காரணியே மொழி கற்றல் கற்பித்தலில் கூடிய விசையை செலுத்துகிறது என்று (**Stern 1983**) என்பவர் கண்டறிந்துள்ளார். விளைதிறன்மிக்க வருப்பறைக் கற்பித்தல் செயன்முறையானது ஆசிரியர் இடைவினை, பின்னூட்டல், தெளிவான ஒழுங்கமைப்பு, வழிகாட்டல் மற்றும் கூட்டுக்கற்றல் போன்றவற்றை அவசியம் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும்

ஆயினும், வெளிநாட்டுமொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் பல காரணங்களால் அவர்களது கற்பித்தலிலும் அது போல கற்பித்தல் தொடர்பான மனப்பாங்கு, சுய வினைத்திறன் ஊக்கல், கற்பித்தல் நடை, தேர்ச்சி மற்றும் பரிசோதனைகள் போன்ற அம்சங்களில் முடிய தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறனர் என்று **Oqlah, Smadi Kw; Wk; Alberto (2002)** என்போர் கண்டறிந்தனர்.

4.2 இரண்டாம்மொழி கற்பித்தலில் சுயமொழி மற்றும் றுாமொழியல்லாத ஆசிரியர்கள்

இலங்கையில் இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் செயற்பாடுகளில் தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக்கொண்டு தமிழ்மொழியை இரண்டாம் தேசியமொழியாகக் கற்பிக்கும் சுயமொழி ஆசிரியர்களும் (Non-native Speaking Teachers) ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இரண்டாம்மொழி கற்பித்தலில் சுயமொழி மற்றும் சுயமொழியல்லா ஆசிரியர்களின் பங்களிப்புகள் தொடர்பாகப் பல்வேறு ஆய்வாளர்களும் பல்வேறு முடிவுகளைக் கண்டறிந்துள்ளனர். **Euis (1999)** என்பார் ஆங்கில சுயமொழி ஆசிரியர்கள் இரண்டாம் மொழியாக ஆங்கில பாடத்தைக் கற்பிக்கும்போது அதனை அளவுக்கதிகமாக விபரித்துக் கற்பிக்கின்றனர் என்றும் மாணவர்களால் இரண்டாம்மொழியைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளமுடியாத அளவக்கு அவர்கள் அந்த மொழியை விபரித்துக் கற்பிப்பதன் காரணமாக மாணவர்கள் இரண்டாம்மொழியொன்றைக் கற்பதில் தோல்வியடைகின்றனர் என்றும் கண்டறிந்தார். **Arava** மற்றும் **Medgyes (2000)** என்போர் ஆங்கிலம் சுயமொழியல்லா ஆசிரியர்களைவிட (NNEST) ஆங்கில சுயமொழி ஆசிரியர்கள் (NEST) ஆங்கிலமொழியைச் சரளமாகப் பேசுகின்றனர் என்பதுடன் வகுப்பறையில் ஆங்கிலமொழியை இயல்பான கருத்துடன் பயன்படுத்துவதாகவும் ஆங்கில சுயமொழி ஆசிரியர்கள் இலக்கணப்பகுதிகளில் மிகக்குறைந்த அறிவுடன் கற்பித்தலில் ஈடுபடுகின்றனர் என்றும் கண்டறிந்ததுடன் ஆங்கில சுயமொழியல்லாத ஆசிரியர்கள் இலக்கணப்பகுதிகளில் மேம்பட்ட அறிவுடைவர்களாக காணப்படுகின்றனர் என்றும் கண்டறிந்தார்.

மேலும் சுயமொழி ஆங்கில ஆசிரியர்கள் கலாசார அம்சங்களுடன் அமைந்த வகையில் கற்பிப்பதுடன் கற்பவர்களால் இச்சுயமொழி ஆங்கில ஆசிரியர்கள் கலாசாரத் தொடர்புகளுக்கான பயனுறுதிமிக்க வளமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர் என்றும் கண்டறிந்தார். **Moussu (2000)** என்பவர் தனது ஆய்வினூடாக சுயமொழி மற்றும் சுயமொழியல்லா ஆசிரியர்களுக்கு இடையே வேறுபாடுகள் கணிசமான அளவில் உண்டென்றும் அது கற்பித்தல், நடத்தை, சிந்தனை, நம்பிக்கை, மற்றும் புலக்காட்சி என்பனவற்றின்

அடிப்படையில் அமைகின்றது என்றும் கண்டறிந்தார். மேலும் **Madirid (2004)** இந்நோனேசியாவில் மேற்கொண்ட ஆய்வொன்றின்படி மாணவர்கள் உயர் வகுப்புக்களில் இரண்டாம்மொழியைக் கற்பதற்கு சுயமொழி ஆசிரியர்களையே முதன்மைத் தெரிவாகக் கருதுகின்றனர் என்றும் அநேகமான மாணவர்கள் தாம் உயர்வகுப்புக்களில் கற்கும்போது சுயமொழி ஆசிரியர்களுடன் இடைவினை கொள்ளவும் இயல்பான தொடர்பாடலை மேற்கொள்ளவும் விரும்புகின்றனர் என்றும் கண்டறிந்தார். **Noemi (2009)** என்பவர் இரண்டாம்மொழி கற்பிக்கும் சுயமொழி ஆசிரியர்கள் மாணவர்களது சுயமொழியினைப் (L1) பயன்படுத்துகின்றனர் ஆனால் அவர்கள் அம்மொழியில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அறிவினையே கொண்டிருக்கின்றனர் இது அம்மொழியைப் பொருத்தமின்றிப் பிரயோகித்தல், சரியாக பிரயோகிக்கத் தெரியாமை மற்றும் மாணவர்களின் தவறுகளுடன் உடன்படும் தன்மை என்பவற்றுக்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சுயமொழியல்லாத ஆசிரியர்கள் (NNST) மாணவர்களது சுயமொழியைப் (L1) பயன்படுத்த முயற்சிப்பதில்லை என்றும் அவர்கள் முடிந்த வரை மாணவர்கள் விடும் தவறுகளை இரண்டாம்மொழியிலேயே சரிப்படுத்துவதற்கு தமது இரண்டாம்மொழியறிவைப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்றும் இது இரண்டாம்மொழி கற்றலில் பயனுறுதி மிக்க விளைவுகளைத் தருகிறது என்றும் தனது ஆய்வில் கண்டறிந்தார் **Sung (2010)**. சுயமொழி ஆசிரியர்கள் சரியான கற்பித்தல் முறைகளைப் பயன்படுத்துவதில் முன்னிலை வகிக்கின்றனர் என்றும் அவர்கள் கூடிய விருப்பத்துக்குரிய மற்றும் பரந்த கற்பித்தல் முறைகளை ஆங்கிலம் கற்பித்தலுக்காகப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்றும் இவர்கள் அதிக கவர்ச்சிமிக்க, வினைதிறன்மிக்க கற்றல் கையேடுகளை (Learning Materials) தயாரிக்கின்றனர் என்றும் கண்டறிந்ததுடன் மாணவர்கள் சுயமொழி ஆங்கில ஆசிரியர்களுடன் பிறமொழி தொடர்பான கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதுடன் சுயமொழி ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை ஆங்கிலமொழியில் பேச ஊக்கமளிக்கின்றனர் என்று மாணவர்கள் கருதுவதாகக் கண்டறிந்தார் **Karakas (2012)**. என்பவர் ஆங்கில சுயமொழியல்லாத ஆங்கில ஆசிரியர்களின் மொழியுச்சரிப்புத் தொடர்பான ஆய்வொன்றினை மேற்கொண்டிருந்தார். இதன் முடிவுகளாக ஆங்கில சுயமொழியல்லாத ஆங்கிலமொழி ஆசிரியர்களின் ஆங்கிலமொழி உச்சரிப்புமுறை மாணவர்களிடத்தே கணிசமான பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது என்றும் மாணவர்கள் ஆசிரியர்களது ஆங்கிலமொழி உச்சரிப்பை விருப்பின்றியும் அதேநேரம் ஆசிரியர்கள், வெளிநாட்டுமொழி கற்றல் தொடர்பாக எதிர்மறையான மனப்பாங்குகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர் என்றும் இதனால் மாணவர்கள் தமது பிறமொழி கற்பிக்கும் சுயமொழியல்லாத ஆசிரியர்களுடன் ஏற்படக்கூடிய பரஸ்பர இடைவினைத் தொடர்பை தவிர்த்து விடுகின்றனர் என்பதுடன் இன்னும்

சில மாணவர்கள் அவர்களது ஆசிரியர்களைப்போல மோசமான அல்லது பிழையான இரண்டாம்மொழி உச்சரிப்பை வெளிப்படுத்தவும் செய்கின்றனர் என்றும் கண்டறிந்தார். இலங்கையில் இரண்டாம் தேசியமொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களில் 60% ஆசிரியர்கள் சுயமொழியல்லாத ஆசிரியர்களாகவும் (Non-Teachers) அதாவது சிங்கள மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு தமிழ்மொழியை இரண்டாம் தேசியமொழியாகக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களாகவும் 40% சுயமொழி ஆசிரியர்களாகவும் (Native Teachers) அதாவது தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களாகவும் உள்ளனர்.

1. 4.3 இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்க இதுவரை ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை. இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கத் தமிழ்மொழியில் சிறப்பான தேர்ச்சியைக் கொண்ட ஆசிரியர்களுடைய பற்றாக்குறை இரண்டாம்மொழி கற்பித்தலுக்குப் பாரிய சவாலாக உள்ளது. பொதுவாக சிங்களமொழியைத் தாய்மொழியாகவும் முதல்மொழியாகவும் கொண்ட வெவ்வேறு பாடங்களுக்கு நியமனமும் பயிற்சியும் பெற்ற ஆசிரியர்களே தற்போது தமிழ்மொழியை இரண்டாம் தேசியமொழியாகக் கற்பிக்கின்றனர் (Nazloon, 2009). இரண்டாம் தேசியமொழி கற்பித்தலுக்குத் தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் தெரிவு செய்யப்படவில்லை. இன்று பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஏனைய கல்வி நிறுவனங்களிலும் இரண்டாம்மொழியாகத் தமிழை, சிங்களத்தைக் கற்று வெளியேறுபவர்களுக்கு இரண்டாம்மொழி அறிவு போதாமல் உள்ளது. ஆனால் அவர்களுக்குச் சான்றிதழ்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை வைத்தே ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களால் இரண்டாம்மொழியைச் சரளமாக பேசுவோ, சரியாக உச்சரிக்கவோ முடியாத நிலையில் உள்ளதை ஆய்வுகள் மூலம் காணமுடிகிறது. சில இடங்களில் இரண்டாம்மொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்க தகுதியற்ற ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களைத் தெரிவு செய்தவர்களுக்கும் தமிழ் தெரியாது. தமிழ் தெரியாதவர்களால் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவது எவ்வளவு பாதகமானது என்பது அவர்களது நியமனங்கள் மூலம் தெரிகிறது என்று யோகராசா (2016) என்பார் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மொழி கற்பித்தலுக்குப் பேச்சுத் திறனும் மிகவும் அவசியமாயினும் இரண்டாம் தேசியமொழியில் ஆசிரியர்களின் போதிய தேர்ச்சியின்மை காரணமாக அவர்கள் மாணவர்களுக்குப் பாடநூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள எழுத்துக்கள் மற்றும் சொற்களை மாத்திரமே வகுப்பறைகளில் கற்பிக்கின்றனர் (தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு, 2014). இரண்டாம் தேசியமொழியில் ஓரளவு

அறிவுடைய வேறு பாடங்களுக்கு நியமனம் பெற்ற அல்லது வேறு பாடங்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களையும் இரண்டாம்மொழி கற்பித்தல் தொடர்பான எதுவிதமான பாடம் மற்றும் தொழில்சார் அறிவுற்ற தொண்டர் ஆசிரியர்களையும் பயன்படுத்தி இரண்டாம் தேசியமொழியைக் கற்பிக்க பாடசாலை முகாமைத்துவம் முயற்சிப்பதுடன் மேலதிகமான ஆசிரியர்கள் உள்ள பாடசாலைகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் அப்பாடசலைகளிலிருந்து தாம் இடமாற்றப்படாதிருப்பதற்காக தாமாக முன்வந்து இரண்டாம் தேசியமொழியைக் கற்பிக்கும் நிலையும் காணப்படுகிறது (Perera 2007). தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு (2014) முன்னெடுத்த ஆய்வின் பிரகாரம் இரண்டாம் மொழியைக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் மத்தியில் பெரும்பாலானோர் அப்பாடம் பற்றிய போகியளவ அறிவின்றிக் கற்பித்து வருகின்றார்கள் என்று கண்டறியப்பட்டது. இரண்டாவது மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்குச் சேவைக்காலப் பயிற்சி தொடர்ச்சியாக நடத்தப்படுவதில்லை (Perera 2007; Nazloon, 2009, & NEC,2014) என்பதோடு இரண்டாவது தேசியமொழியைக் கற்பிப்பதற்கு அதிபர்களின் விருப்பத்தின் பிரகாரமே ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளமையால் அவர்கள் தமக்குத் தெரிந்தவகையில் பாடசாலைகளில் இரண்டாவது மொழியைக் கற்பிக்கின்றனர் (NEC,2014; Perera 2007). இரண்டாம் மொழியொன்றைக் கற்பிப்பதற்கு அவர்கள் முறையாக பயிற்றுவிக்கப்படவில்லை (BESU 2007). இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழிப் பாடத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களைப் பயிற்றுவிக்கக்கூடிய வனையிலமைந்த சேவைக்காலப் பயிற்சிகள், விசேட செயலமர்வுகள் ஒழுங்கு செய்யப்படவில்லையென்பதுடன் இரண்டாம் மொழியொன்றைக் கற்பிப்பதற்குரிய நவீன நூட்ப முறைகள் தொடர்பாகவும் எதுவிதமான வழிகாட்டல்களும் ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை என்பதுடன் இரண்டாம் தேசிய மொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிப்பதற்குப் பொருத்தமான நவீன கற்பித்தல் துறைகளைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றல் ஆசிரியர்களிடம் காணப்படவில்லை. அதுமட்டுமன்றி பயன்படுத்தப்பட்ட கற்பித்தல் முறைகளும் இரண்டாம் மொழியொன்றைக் கற்பிப்பதற்குப் பொருத்தமானதாக அமையவில்லை. பொதுவாக இரண்டாம் தேசியமொழிகளைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் விரிவுரை முறையையே கற்பித்தலின் பொருட்டுப் பயன்படுத்துகின்றனர் (Nazloon 2009). ஆசிரியர்கள் இரண்டாவது மொழியைக் கற்பிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இல்லையென்பதால் ஒருசில சொற்களைச் சேர்த்து வசனத்தை அமைத்து வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலை மாணவர்களுக்குப் பெற்றுக்கொடுப்பது சிரமமானதார்ட். மாணவர்கள் ஆரம்பத்தரங்களில்

நன்றாக இரண்டாவது மொழியைக் கற்கின்ற போதிலும் இரண்டாம் நிலைத் தரங்களுக்கு வருகின்றவேளையில் இரண்டாம்மொழிப் பாடம் படிப்படியாக ஆழமானதாக அமைவதால் கற்றலில் மந்தநிலை காணப்படுகின்றது. சிங்களமொழி/தமிழ்மொழி பற்றழய பொது அறிவை மாத்திரம் கொண்ட ஆசிரியர்களுக்கு தரம் 8 இற்கு மேல் இரண்டாம்மொழியைக் கற்பிப்பது இலகுவானதல்ல என்று தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு (2014) தெரிவித்துள்ளது.

2. 5.0 ஆய்வின் கண்டறிவுகள்

இரண்டாம் தேசியமொழி கற்பித்தலில் ஈடுபடும் ஆசிரியர்களில் 29.2% ஒப்பந்த மற்றும் தொண்டு அடிப்படையில் பணியாற்றும்பவர்களாக உள்ளனர். 4% மட்டுமே இரண்டாம் தேசியமொழியைக் கற்பிப்பதற்காகக் கல்வியமைச்சினால் நியமிக்கப்பட்டவர்களாவர். கடந்த 2009 தொடக்கம் 2013 வரையான ஐந்து வருட காலப்பகுதியில் சிங்களமொழியை இரண்டாம் தேசியமொழியாகக் கற்பிப்பதற்கான பயிலுனர் ஆசிரியர்களாக 218 பேர் தேசிய கல்விக கலலூரிகளுக்கு உள்வாங்கப்பட்ட அதே நேரம் தமிழ்மொழியை இரண்டாம் தேசியமொழியாகக் கற்பிப்பதற்காக 151 பேர் மட்டுமே உள்வாங்கப்பட்டிருந்தனர். குறிப்பிட்ட ஐந்து வருடங்களில் 369 ஆசிரிய பயிலுனர்கள் மட்டுமே இரண்டாம் தேசியமொழிகளைக் கற்பிப்பதற்கான பயிலுனர் ஆசிரியர்களாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இலங்கையில் இரண்டாம் தேசியமொழியைக் கற்பிக்கும் பாடசாலைகளில் 19.35% பாடசாலைகளில் இதனைக் கற்பிப்பதற்கான ஆசிரியர்கள் எவரும் இல்லையென்பதுடன் 16.10% பாடசாலைகள் ஒவ்வொரு ஆசிரியரையும் 22.58% பாடசாலைகள் தலா இரண்டு ஆசிரியர்களையும் 25.8% பாடசாலைகள் தலா மூன்று ஆசிரியர்களையும் 16.10% பாடசாலைகள் நான்கும் அல்லது நான்குக்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்களைக் கொண்டுள்ளன. சிங்கள மொழிமூலத்தை மட்டும் கொண்ட பாடசாலைகளில் 33% பாடசாலைகளிலும் சிங்கள மற்றும் ஆங்கில மொழிமூலத்தைக் கொண்ட பாடசாலைகளில் 25% பாடசாலைகளிலும் இரண்டாம் தேசியமொழி தமிழ்ப்பாடத்துக்கு ஆசிரியர்கள் எவரும் இல்லையென்பதுடன் சிங்கள மொழிமூலத்தை மட்டும் கொண்ட பாடசாலைகளில் 25% த்திலும் சிங்கள மற்றும் ஆங்கில மொழிமூலத்தைக் கொண்ட பாடசாலைகளில் 25% த்திலும் ஒரேயொரு ஆசிரியர் மட்டுமே உள்ளார். எவ்வாறாயினும் சிங்கள மொழிமூலத்துடன் தமிழ்மொழிமூலத்தையும் கொண்டமைந்த பாடசாலைகள் ஆகக் குறைந்தது இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களைக் கொண்டனவாக உள்ளன.

இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் வெவ்வேறுபட்ட கல்வித் தகைமைகளைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பான்மையான ஆசிரியர்கள் அதாவது 43% மாணவர்கள் க.பொ.த உயர்தர வகுப்புச் சித்தியினைத் தமது கல்வித்தகைமையாகக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் கல்வித்தகைமைகளைப் பொறுத்தவரையில் 22% ஆசிரியர்கள் எவ்விதமான தொழிற்தகைமையையும் கொண்டவர்களல்லா என்பதுடன் ஏறத்தாழ 50% த்தினர் கற்பித்தல் தொடர்பான விசேட பயிற்சி மற்றும் டிப்புளோமா தகைமைகளைக் கொண்டவர்களாவர். இரண்டாம் தேசியமொழியாக தமிழ்மொழி கற்பித்தலில் ஈடுபட்டுள்ள ஆசிரியர்களில் 25% ஆசிரியர்கள் தமிழ்மொழியில் எவ்விதமான தேர்ச்சியும் அற்றவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் சுயமொழியல்லா ஆசிரியர்களாவர். இது சுயமொழியல்லா ஆசிரியர்களின் சதவீதமாக 42.2% காணப்படுகின்றது.

தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக்கொண்ட இரண்டாம்மொழி (தமிழ்) ஆசிரியர்களில் 56% தமிழ்மொழிப்பாடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட அதியுயர் சித்தி க.பொ.த சாதாரணதர வகுப்புச் சித்தியாகும் என்பதுடன் 30% ஆசிரியர்கள் க.பொ.த உயர்தர வகுப்புச் சித்தியையும் உடையவர்களாவர். தமிழ்மொழியை தாய்மொழியாகக்கொண்டு இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் க.பொ.த சாதாரணதரப் பரீட்சையில் தமிழ்மொழிப் பாடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட பெறுபேறுகளாக 40% த்தினர் சாதாரணதரச் சித்தியையே உடையவர்கள். இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் தமிழ் ஆசிரியர்களின் தமிழ்மொழித் தேர்ச்சிகளான செவிமடுத்தல், பேச்சு, வாசிப்பு, எழுத்து, கேட்டல், தமிழ்மொழி உச்சரிப்பு மற்றும் தமிழ்மொழிக் கலாசாரம் பற்றிய அறிவு ஆகியவை தொடர்பான ஆசிரியர்களது துலங்கல்களின் இடைப்பொறுமானமானது 1.59 க்கும் 2.35 இற்கும் இடைப்பட்டதாக காணப்பட்டது. பேச்சுத் தேர்ச்சி தவிர்ந்த செவிமடுத்தல், வாசிப்பு, எழுத்து, தமிழ்மொழி உச்சரிப்பு மற்றும் தமிழ் கலாசாரம். தொடர்பான அறிவு ஆகிய தேர்ச்சிகளில் இது நன்று என்னும் அளவுத்திட்டத்தைச் சார்ந்ததாகும்.

இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் முஸ்லீம் ஆசிரியர்களின் செவிமடுத்தல், பேச்சு, வாசிப்பு மற்றும் எழுத்து. தேர்ச்சிகள் தொடர்பான துலங்கலின் இடைப்பொறுமானங்களின் சராசரியானது 1.99 என்றளவாகக் காணப்பட்டது. இது இவ்வகைத் தேர்ச்சிகளில் நன்று என்னும் நிலையில் காணப்படுவதனை வெளிப்படுத்துவதுடன் தமிழ்மொழிக் கலாசாரம் பற்றிய அறிவு தொடர்பான கூற்றுக்கான துலங்கலின் சராசரியானது 3.23 ஆக

அமைந்து சராசரி என்ற மட்டத்தில் காணப்பட்டது. ஆயினும் தமிழ்மொழி உச்சரிப்பு தொடர்பான கூற்றுக்கான துலங்கலின் இடைப்பெறுமானம் 3.61 ஆக காணப்பட்டது. இது உச்சரிப்புத்திறன் குறைவான நிலையில் காணப்படுவதை வெளிப்படுத்துகிறது சிங்கள மொழியாசிரியர்களின் எழுத்துத் தேர்ச்சி தொடர்பான கூற்றுக்களுக்கான அவதானம் மற்றும் அவர்களின் துலங்கல்களுக்கான இடைப்பெறுமானமானது 3.33 ஆகக் காணப்பட்டது. இது அவர்களின் எழுத்துத் தேர்ச்சி சராசரி என்ற நிலையை அண்மித்துக் காணப்படுவதை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆயினும் வாசிப்பு, கேட்டல், பேச்சு மற்றும் தமிழ்க் கலாசாரம் தொடர்பான அறிவு பற்றிய கூற்றுக்களுக்கான துலங்கலின் சராசரியானது முறையே 3.64, 3.62, 3.62, 3.77 ஆகக் காணப்பட்டது. இவ்வகைத் தேர்ச்சிகளுக்கான இடைப்பெறுமானங்களின் சராசரியானது 3.67 எனக் காணப்பட்டது. இது இவ்வகைத்தேர்ச்சிகள் குறைந்த மட்டத்தில் உள்ளதனை வெளிப்படுத்துவதுடன் தமிழ் உச்சரிப்புத் தொடர்பான துலங்கல்களின் இடைப்பெறுமானமானது 4.22 ஆகக் காணப்பட்டது. இது உச்சரிப்புத்திறன் குறைவு என்பதனை வெளிக்காட்டுகிறது. அடிப்படைத் தமிழ்மொழித்திறன்களைப் பொறுத்து சராசரியும் அதற்கு மேற்பட்டதுமான மொழித்திறன்களைக் கொண்டவர்களாக 95.5% தமிழ் ஆசிரியர்களும் 75.3% முஸ்லீம் ஆசிரியர்களும் 22.9% சிங்கள ஆசிரியர்களும் காணப்படவதுடன் தமிழ்மொழியின் உச்சரிப்பு மற்றும் கலாசார அறிவு ஆகிய உபதிறன்கள் சார்பாக சராசரியும் அதற்கு மேற்பட்டதுமான மொழித்திறன்களைக் கொண்டவர்களாக 97.0% தமிழ் ஆசிரியர்களும் 42.7% முஸ்லீம் ஆசிரியர்களும் 11.65% சிங்கள ஆசிரியர்களும் காணப்படுகின்றனர்.

ஆசிரியர்களின் மொழித்திறனுக்கும் அவர்களின் தமிழ்மொழித் தகைமைக்கும் இடையில் பொருண்மையுள்ள தொடர்புகள் காணப்படவில்லை என்ற கருதுகோளானது ($X^2(12) \geq 17.242$, $P=0.0437$) $P=0.05$ என்ற நம்பிக்கை மட்டத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு போதுமான சான்றுகள் காணப்படவில்லையாதலால் இரண்டாம் தேசிய மொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் தமிழ்மொழித் தகைமைக்கும் அவர்களின் தமிழ்மொழித் திறன்களுக்கும் இடையில் பொருண்மையுள்ள தொடர்பு நிலவுகிறமை உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் தமிழ்மொழித் தகைமைக்கும் அவர்களின் தமிழ்மொழித் திறன்களுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகளின் தன்மை மற்றும் அளவுகளைக் கண்டறிவதற்காக ஸ்பியர்மனின் வரிசைநிலை இணைப்புக்குணகம் கணிப்பிடப்பட்டது. கணிக்கப்பட்ட ஸ்பியர்மனின் வரிசைநிலை இணைப்புக்குணகப் பெறுமானமானது ($r_s = 0.667$, $p = 0.33$) ஆகக்

காணப்பட்டது. இதன்படி இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் தமிழ்மொழித் தகமைக்கும் அவர்களின் தமிழ்மொழித் திறன்களுக்கும் இடையில் வலுவாக நேர்த்தொடர்பு நிலவுகிறமை உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது.

கலந்துரையாடல் மற்றும் விரிவுரைமுறைக் கற்பித்தல் முறை தொடர்பான கூற்றுக்களுக்கான ஆசிரியர்களின் துலங்கலின் இடைப்பெறுமானம் முறையே 2.27 மற்றும் 1.87 ஆகக் காணப்பட்டது. இது ஆசிரியர்கள் இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிப்பதற்காக கலந்துரையாடல் மற்றும் விரிவுரை முறைகளை மிக அதிகமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதனை வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும் குழுமுறை மற்றும் நாடகமுறைக் கற்பித்தல் தொடர்பான கூற்றுக்களுக்கான துலங்கலின் இடைப்பெறுமானம் முறையே 2.50 மற்றும் 3.16 ஆகக் காணப்பட்டது. இதன்பிரகாரம் குழுமுறை மற்றும் நாடகமுறைகளை ஆசிரியர்கள் சிலவேளைகளிலேயே பயன்படுத்துகின்றனர். என்பதுடன் விதி வருவித்தல் மற்றும் செய்துகாட்டல்முறைக் கற்பித்தல் பற்றிய கூற்றுக்களுக்கான ஆசிரியர்களின் துலங்கல்களின் இடைப்பெறுமானம் முறையே 3.65 மற்றும் 3.51 ஆகக் காணப்பட்டது. இது இரண்டாம் தேசிய மொழி கற்பித்தலுக்காக விதிவருவித்தல் மற்றும் செய்துகாட்டல் மற்றும் விளையாட்டு முறைகளை ஆசிரியர்கள் எப்போதாவது மட்டுமே பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதனை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தமிழ்மொழியைச் சரியாக உச்சிரித்துக் கற்றுத்தருபவர்கள் சுயமொழியாசிரியர்களே என்று 67.2% மாணவர்கள் கருதுவதுடன் 25% சுயமொழியல்லாத ஆசிரியர்களே என்ற கருத்தினையும் கொண்டுள்ளனர். மேலும் 75.5% மாணவர்கள் சுயமொழியாசிரியர்களை தமிழ்மொழி சார்ந்த கலாசார விடயங்களைக் கற்றுக்கொள்வதற்கான பிரதான வளமாகக் கருதுகின்றனர். வகுப்பறையில் தமிழ்மொழியில் பேசுவதற்கு முறையாக வழிப்படுத்துபவர்கள் சுயமொழியாசிரியர்களே என 85% த்தினரும் தமிழ்மொழியின் இலக்கணப் பகுதிகளை விளக்கமாக கற்பிப்பவர்கள் சுயமொழியாசிரியர்கள் என்று 67% மாணவர்களும் குறிப்பிடுகின்றனர். மேலும் தமிழ்மொழிப்பாட விடய அறிவில் தெளிவுடையவர்கள் என 79.6% த்தினர் சுயமொழி ஆசிரியர்களையே கருதுகின்றனர். இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பதற்கான முன்னுரிமை தெரிவாக 75.4% மாணவர்கள் சுயமொழி ஆசிரியர்களையே கருதுகின்றனர்.

ஆசிரியர்களின் தொழிற் தகைமைக்கும் இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழி கற்பித்தலுக்காகப் பயன்படுத்தும் கற்பித்தல்

முறைகளுக்குமிடையேயான தொடர்புகளைக் கண்டறிய கைவர்க்கக் குணகப் பெறுமதியும் அசற்றுக்கிடையிலான இணைப்புக்குணகமும் (r) கணிப்பிடப்பட்டன. இதன்படி இவ்விரண்டு மாறிகளுக்குமிடையிலான கைவர்க்கக் குணகப் பெறுமானமானது $(X^2(6) \geq 4.423, P=0.0580)$ எனக் காணப்பட்டது. இதற்கமைய $P = 0.05$ என்ற நம்பிக்கை மட்டத்தில் ($P = 0.0580$) ஆசிரியர்களின் தொழிற் தகைமைக்கும் இரண்டாம் தேசியமொழியாக தமிழ்மொழி கற்பித்தலுக்காகப் பான்படுத்தும் கற்பித்தல் முறைகளுக்குமிடையே தொடர்புகள் இல்லை என்பது உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்குக் காரணம் இரண்டாம் தேசியமொழியாக தமிழ்மொழி கற்பித்தலில் ஈடுபட்டுள்ள சுயமொழியல்லா ஆசிரியர்கள் (60%) தொழிற் தகைமைகளைக் கொண்டிருந்த போதும் அவர்கள் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கப் பொருத்தமான கற்பித்தல் முறைகளையும் நுட்பங்களையும் பயன்படுத்தமுடியாதவர்களாக காணப்படுகின்றமையாகும். இரண்டாம் தேசியமொழி கற்பித்தல் சேவைக்காலத்துக்கும் அவர்கள் பயன்படுத்தும் கற்பித்தல் முறைகளுக்குமிடையே $(X^2(15) \geq 31.110, P = 0.345)$ பொருண்மையுள்ள தொடர்புகள் காணப்படவில்லை என்ற கருதுகோள் $P = 0.05$ என்ற நம்பிக்கை மட்டத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதன் மூலம் ஆசிரியர்களின் இரண்டாம் தேசியமொழி கற்பித்தல் சேலைக்காலத்துக்கும் அவர்கள் பயன்படுத்தும் கற்பித்தல் முறைகளுக்குமிடையே தொடர்புகள் காணப்படவில்லை என்பதும் உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் தேசியமொழியாகத் தமிழ்மொழியை சிங்கள மொழிமூலப் பாடசாலைகளில் கற்பிப்பதற்கு கிடைக்கக்கூடிய ஆசிரியர் எண்ணிக்கைக்கும் 2017 ஆம் ஆண்டின் இரண்டாம் தவணையில் இரண்டாம் தேசியமொழி தமிழ்ப்பாடத்தில் மாணவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட புள்ளிகளுக்கும் இடையிலான இணைவுக்குணகப் பெறுமானமானது 0.72 ஆகக் காணப்பட்டது. இது ஸ பியர்மனின் வரிசைநிலை இணைப்புக்குணகம் 'r' 0.60 - 0.80 என்ற வீச்செல்லையினுள் அமைந்து காணப்படுவதால் கூடுதலான (Substantial) என்ற வகுப்புக்குள் பொருண்மையுடையதாக அமைகின்றது. இதன்பே பாடசாலைகளில் இரண்டாம் தேசிய மொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கக் கிடைக்கக்கூடிய ஆசிரியர் எண்ணிக்கைக்கும் மாணவர்களின் இரண்டாம் தேசியமொழி தமிழ்ப்பாட அடைவுக்கும் இடையே சராசரியைவிட உயர்ந்த தொடர்பு நிலவுகின்றமை உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது.

6.0 முடிவுரை

இவங்கையிலுள்ள சிங்கள மொழிமூலப் பாடசாலைகளில் இரண்டாம் தேசிய மொழியாகத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கும் செயன்முறைகள் தொடங்கப்பட்டு 20 வருடங்கள் கடந்த பின்னரும் இப்பாடம் பாடசாலைகளில்

- North-East Provincial Department Of Education. (2007) **Impact Study. North-East Provincial Department Of Education.** Sri Lanka On In Sri Lanka. NEREC, Faculty Of Education, University Of Sri Colombo.
- Oqlah, M.S. Abeer, A.G. (2013) **Jordanian Teachers' Attitudes Toward Foreign Language Teaching And Their Relationship To These Teachers' Classroom Practices.** Journal Of Education And Practice Issn 2222-1735 (Paper) Issn 2222-288x (Online) Vol.4. No.17. 2013 Retrieved December 2014, from <http://www.iiste.org>.
- Perera, M. (2007) **Survey Of Status Of Second National Language Teaching And Learning In National College Of Education, Nerec,** University Of Colombo.
- Peyton, J.K. (1998) **Professional Development For Foreign Language Teachers.** Eric Review Volume 6 Issus I Fall. Educational Resources Information Center, National Library Of Education, Office Of Educational Research And Improvement, U.S. Department Of Education Retrieved 20 December 2014. from <http://bpfli.org/documents/ericreview.pdf>